

Приказ – Тодор Бјелкић

ЛЕКОВИТОСТ ПОЕТСКОГ ИЗРАЗА

(Слађана Миленковић, Кроз трепавице сипам тугу,
АС оглас, Зворник, 2022

Име Слађане Миленковић већ одавно је дубоко уткано у савремени вез српске поезије, мада се успешно огледала и у другим врстама књижевног исказивања. Али, дефинитивно је поезија њено истинско уметничко опредељење, надахнуће и остварење. Као поетеса појавила се већ ома млада (још у основачкој и у гимназијској клупи), и већ

је тада најавила да ће њена остварења свакако бити у жижи савременог књижевног миљеа. Међутим, било би неправедно не напоменути да је Слађана Миленковић дипломирала, а потом и докторирала на књижевности и да је своје богато знање штедро делила ученицима и студентима, који су имали ту срећу да им она буде професор(ка). Стога је њен педагошко-научни опус исто толико познат и прихваћен, као и њена

оригинална, топла и нежна поезија. Исто би било неправедно не поменути да је име Слађане Миленковић великим словима уписано и у историју савремене журналистике, а док се бавила новинарством, њене ауторске радио и телевизијске емисије биле су увек својеврсни културни догађај (да

баш не употребимо израз хит). Примера ради, ауторка је то своје новинарско бдење уобличила и у овој збирци песмом „Радио М“, не само као исказ негдање делатности, него и као потврду да за правог ствараоца и литерату не постоје мање или више важне теме.

Али, вратимо се на збирку која је пред нама и која носи, рекло би се, аутобиографска искуства свих песника, и отуда тај оригинални и привлачни наслов „Кроз трепа-вице сипам тугу“. Тако заправо почиње и уводна песма, као и уводни стихови: „Наслони главу на груди селице, негде где су птице љубавне песме заборавиле“. Већ сам тај драматични стих упућује на општи смисао збирке, јер, хтели то или не, сви смо ми помало селице и још више птице заборавнице, понекад и до те мере да ни сопственом гнезду не умемо више долетети. А успут ћемо се сигурно придружити поетеси тамо где „кестен по кестен бола раствара се зрео.“ Са њом, песникињом, „Посвећеником поезије“ потражићемо „Бајку о књизи“ да би и сами (пре)живели ту тако једноставну, а фантастичну опсену саткану од предивне свиле њених сликовитих путоказа. Књига је подељена на циклусе „Стих откуцава срце“, „На путу си код куће“, „У тишини“, „Заштитник живота“ и епилогом уобличеном „Сонетом на очном капку изнутра“.

Сваки овај, назовимо, одељак могао би успешно представљати засебну мини поетску збирку; толико је у свакој песми поетске снаге и поруке. Уз маестрално обрађене поетиконе, у овој, по много чему изузетној збирци, Слађана Миленковић ће вас подсетити, рецимо, на Шарла Бодлера („Облаци и стихови Шарла Бодлера болно пролазе, пролазе“), на Лазу Костића, на Бранка Миљковића и друге великане, али не као угледаност на њих и њихово

дело, него заиста као истинско подсећање и упућивање на лепоту и снагу поетског израза. Ауторка је већ то објаснила и(ли) наговестила у песми „Посвећеник поезије“, где ће вам „Из сна о сну“ понудити, поред осталог, „барут пролећа“ у „свим откуцајима срца.“ Збирком „Кроз трепавице сипам тугу“ Слађана Миленковић је још једном потврдила да спада у сам врх српске поезије (по дубоком уверењу потписника ових редова), и не само када је реч о женама које стварају на овом подручју и на овом поднебљу. Иначе, збирку уоквирава веома модеран, али разумљив стих, сам по себи уверљив, снажан, интелектуалан, инвентиван и осећајан.

У сваком случају, ово је бесумње најбоља, најуспешнија и најдалекосежнија поетска збирка коју је до сада написала Слађана Миленковић. И на крају, да не заборавимо неколико важних детаља и напомена: епилог „Сонет на очном капку изнутра“ је можда и најснажније поетско остварење које је потписник ових редова прочитао у последњих барем пет година. Затим, у збирци изузетно место заузима и песма „Храним се речима“ (што је свакако у ауторкином случају гола истина). Заиста, хранити се речима значи схватати њихову ванвременску лековитост (али и опасну пратећу појаву: Уби ме прејака реч - опет да се подсетимо Миљковића), схватати да је дар говора само ЧОВЕКУ дат и благо ономе ко такву драгоценост уме и зна да искористи. Једном речју, Слађана Миленковић нас је овом књигом још једном уверила да ју је саткала од лековитости написане (или изговорене) речи и од лековитости и лепршавости поетског израза. Па, изволите на послушење и на излечење.